★ BEZDOMOVINY ★

červenec 2015 vydává Jako doma - Homelike, o. p. s.

BEZDOMOVINY

Ne, není to vtip. Opravdu držíte v rukou první číslo novin, které se týká bezdomovectví, a je určeno lidem bez domova, především pak ženám. Pokud však náhodou zrovna domov máte, nebo jste muž, noviny odkládat nemusíte. Věříme, že v nich je dost zajímavého čtení pro všechny. Najdete zde texty od žen, které moc dobře vědí, co bezdomovectví znamená. „Pouliční život“ Eva popisuje, kde všude ženy bez domova zažívají násilí. Gabka a Marta komentují dopad vyhlášky o sběrných surovinách. Vřele doporučujeme rozhovor se Zuzkou, kterou ani deset let života na ulici nepřipravilo o nadšení a chuť měnit svět k lepšímu.

Příjemné a podnětné čtení vám přejí ženy bez domova i s domovem.

PRÁVO JEDE!

Již ve druhé polovině května b spuštěn provoz nové a unikátní terénní služby pro ženy v obtížné životní situaci, které se potýkají s násilím, nebo jím jsou ohroženy. V terénní poradně bude k dispozici odborná pracovnice poskytující odborné sociální a právní poradenství. V závažných případech zajistíme i zastupování, doprovod na výslech i k soudu. Najdete nás pravidelně třikrát týdně: středa 13:00–17:00 v okolí Hlavního nádraží u organizace Naděje, středa 17:30–20:30 u lodě Hermes, čtvrtek 14:00–17:00 v ulici Tusarova před Armádou spásy.

Nově jsme zřídili i **bezplatnou telefonní linku**, kde poskytujeme základní právní i sociální poradenství.

800 922 922

S čím Vám můžeme pomoci?
Podáme pomocnou ruku
Poradíme v oblasti sociálních a právních záležitostí
Zajistíme bezpečné prostředí
V případě potřeby **doprovodíme** na úřad, k lékaři, na policii či k soudu
Zdarma Vám **poskytneme** základní hygienické potřeby a předměty pro každý den (zrcátko, zapalovač)

★ **Nebojte se přijít! Jsme tu pro VÁS!** ★

ROCK, PUNK A DESET LET NA ULICI

Zuzku jde těžko popsat jen jedním slovem. Je zapojená do spousty aktivit v Jako doma – je kuchařka bez domova, terénní pracovnice i přednášející na seminářích a konferencích, navíc pracuje i pro Sananim, Pragulic a Amnesty International, má ráda zvířata a umí se o ně postarat. V tomhle kontextu je proto vlastně hloupé ji charakterizovat tím, že je také bez stálého domova a má za sebou život na ulici. Dnes ze svých zkušeností čerpá při pomoci dalším lidem bez domova nebo při práci s dětmi a mládeží v rámci protidrogové prevence.

Jak bys popsala hlavní linku svého života?
Hele, můj život asi zásadně ovlivnila malá sebedůvěra a vztah s mámou. Máma v mým životě pořád nějak figuruje. I táta, protože táta byl moudrej chlap a mám ho ráda a je pro mě hrozně důležitý, že když

umíral, tak jsem už byla čistá. Umíral ve chvíli, kdy jsem byla ready, a ten okamžik je pro mě hrozně důležitej. Jinak dětství probíhalo hodně podle představ mojí matky. Když jsem odjela studovat střední veterinu, tak jsem se čapla svobody, kterou jsem hledala u mámy a nebyla tam. Rock, punk, šup drogy a šlo to z kopce. Nebo z kopce – ono to hned z kopce nejde. Četli jsme Nietzscheho a Schopenhauera, psali básně, poslouchali Hendrixe a Nicka Cavea a bylo to fajn, to zase lhát nebudu. A už tehdy jsem si chtěla dodělat maturitu, a dodělala jsem si ji s vědomím, že ji musím mít, abych se měla od čeho odrazit, protože jsem si ten život nechtěla pokakat, a kdybych si ho pokakala, což se stalo, tak abych se měla od čeho odrazit. Já to zkrátím: potom asi deset let na ulici. Ten život byl taková houpačka: máma, léčebny, venek, prostě tady ty tři věci. A furt to nějak nešlo zlomit.

A co ti pomohlo se z tý houpačky dostat?
Vlastně náhoda. Při poslední snaze najít bydlení a odtrhnout se od mámy jsem našla Helču a Jako doma. Člověk musí chtít sám od sebe, ale taková náhoda je taky hrozně důležitá, nebo štěstíčko. Takže Helča a vy místo drog. Jsem workoholik, takže jsem svoji závislost vyměnila za jinou. A asi je to lepší takhle.

Jaká je tvoje situace teď?
Jaká je moje situace teď? No, já mám potřebu bejt na světě kvůli něčemu, a to něco je pomoc lidem, druhejm, zvířatům. I na drogách, když už jsem mohla bejt mrtvá, jsem si říkala, že pánbůh mě tady kvůli něčemu nechává. A myslim si, že ta chvíle je teď, protože dělám třeba ty přednášky a věřím, že jedno dítě si na mě může někdy vzpomenout a říct si: hele fakt to brát nebudu. Takže z tohohle hlediska jsem tam, kde jsem chtěla bejt před těma deseti lety, když jsem somrovala v noci na Václaváku nebo na Karláku. Taky bych chtěla nějakou svoji neziskovku, dělat semináře… Prostě vim, že mám na víc, a chtěla bych zjistit, jestli to dám, protože vím, že některý věci jsou o mojí lenosti. No, a ještě bych chtěla dělat ty moje zvířátka, ty mi trošku vypadly v tom životě, což mě mrzí. Nevim, jestli budu ještě dělat na veterině, ráda bych, ale kdyby ne, tak bych si fakt chtěla najít nějakej pronájem, kde ty zvířata aspoň budu moct mít.

Co všechno máš teď za aktivity?
Pracuju v Jako doma, v Pragulicu, jako externí pracovník v Sananimu, pak mám živou knihovnu v Amnesty International…

Co tě na tom baví?
Chci ukázat, že ne každej člověk bez domova je povaleč. Furt omílám dokola, že jsou to lidi s minulostí, se snama, se vzpomínkama, s budoucností. Každej má nějakej příběh. Není to tak jednoduchý, jakože člověk bez domova, to jsou drogy, alkohol a tečka a nic víc se neřeší.
Ale není to jenom, že pomáhám druhým, i pro mě je to hrozně moc, protože když člověk vidí, že se někam posouvá, tak to má smysl. Člověka to upevní, zvedne sebedůvěru, když vidí nějaký výsledky. Je vidět, že to stojí za to, ale to hlavní jsou pro mě děti, když pochopí něco z toho, co povídám, a má to na ně nějakej dopad.

Co bys vzkázala těm, kdo jsou na podobný houpačce, třeba s násilným partnerem, s drogama, nemůžou se vymanit z nějaký situace?
Nevzdávat se. A klidně to zkoušet znova, protože štěstí je taky důležitý. Člověk musí chtít sám, zkoušet to a jít do toho; někdy to nevyjde, ale podruhý tam už něco může bejt. Když tomu štěstí jde člověk naproti, tak to štěstí může jít naproti i tobě. Ke mně přišlo ve třiceti sedmi. Já jsem tak žila celou dobu, věřila jsem, že se něco stane, něco přijde, i když jsem byla zoufalá a říkala si, do prdele, k čemu to vlastně žiju, kdo ví, jestli budu žít zejtra, pozejtří. Byla jsem zoufalá, ale taky jsem věřila, že snad něco přijde, a přišlo.

ŽIJEME NA ULICI

Dopady vyhlášky o sběrných dvorech

Se spolubydlící z azylového domu jsme si všimly, že v posledních pár dnech vymizeli z ulic lidé vybírající z kontejnerů různé suroviny. Začaly jsme se zabývat otázkou „PROČ?“.
Od 1. 3. 2015 vstoupila v platnost nová vyhláška ministerstva životního prostředí o sběrných dvorech.
Sběrny za odevzdané suroviny již nebudou platit v hotovosti, ale na platný občanský průkaz, buď poštovní poukázkou, nebo zasláním na bankovní účet.
Neváhaly jsme a oslovily přímo lidi, kterých se to týká a u kterých byl sběr surovin jediným zdrojem obživy. Ptaly jsme se, co to v tuto chvíli pro ně znamená. Odpověděli jednoznačně:
„Bude to riziko nárůstu kriminality,“ říká náš známý Štefan, co přespává v boudě za benzinkou. „Dojde ke krachu sběren.“
„Odebírají jediný zdroj obživy pro některé lidi,“ dodávají ženy z noclehárny.
Myslíme si, že dojde ke vzrůstání nepořádku ve městě, a dále vidíme riziko ve zvyšování úmrtnosti lidí bez domova. Lidé nebudou mít na jídlo a zvedne se riziko nemocí, když budou oslabení. Ve většině případech tito lidé nevlastní občanský průkaz, někteří nemají trvalé bydliště, kam by byla zaslána poštovní poukázka, a už vůbec nemají založený účet v bance. Stát tedy podle našeho názoru neuvážil následky této vyhlášky. Myslíme si, že tímto rozhodnutím spíše uškodil jak sobě, tak i lidem, tzv. „sběračům“.

Gabka a Marta

PORADNA

Dotazy, které by Vás mohly zajímat:

1) Seděla jsem s přáteli na lavičce v parku. Přišla k nám hlídka policie a vyzvala nás, abychom odešli. Zeptala jsem se, proč máme odejít, když park přece slouží všem. Policista mě bez varování zbil, měla jsem zlomené zápěstí. Co teď můžu dělat?

Jednání policisty by mohl být trestný čin. Policista nemá právo Vás bezdůvodně bít. I na policistu je možno podat trestní oznámení. Na příslušníky státní policie se trestní oznámení podává Generální inspekci bezpečnostních sborů, na městské strážníky na státním zastupitelství nebo služebně policie.

2) Chtěla jsem podat trestní oznámení na jednoho muže, který mne zbil a okradl mne o peníze. Vůbec ho ale neznám a vím o něm jen, že se mu říká „Standa“. Na policii mi řekli, že když nevím, jak se ten člověk jmenuje a kde bydlí, tak to trestní oznámení není platné. Je to pravda?

Není pravda, že byste musela znát jméno a bydliště pachatele. Podle zákona můžete podat i trestní oznámení na neznámého pachatele. Je úkolem policie na základě Vašeho popisu pachatele dohledat. Pokuste se popsat pachatele co nejdetailněji popsat (vzhled, typické oblečení, projev, zda například kulhá nebo má jiné zvláštnosti, kde je možno jej obvykle potkat…).

3) Chodím teď pracovat na vykopávky, kde musím často odložit batoh a nemám ho pod kontrolou. Proto si s sebou neberu nikdy nic cenného a i doklady nechávám raději na ubytovně. Když jsem se vracela z práce a seděla na zastávce, přišli ke mně policisté a požadovali po mně doklady. Vysvětlila jsem jim, proč doklady nemám, a řekla jsem jim, i jak se jmenuji a na jaké ubytovně bydlím. I přesto mi sprostě nadávali a strkali do mě. Že prý doklady musím mít pořád u sebe, jinak mě zavřou. Cítila jsem se hrozně, hlavně když pořád opakovali, že jsem kurva. Mohou si to dovolovat? Můžu na ně za takové chování podat trestní oznámení?

Policisté mohou požadovat prokázání totožnosti pouze v omezeném počtu situací a z Vašeho popisu nevyplývá, že by jakákoliv situace, která by je opravňovala po Vás chtít doklady, vůbec nastala. I pokud by pak policista požadoval Vaše doklady oprávněně, není možné, aby Vám přitom nadával, nebo do Vás dokonce strkal. Povinnost mít doklady neustále u sebe rovněž neexistuje. Z Vašeho popisu vyplývá, že se jedná o drobnější prohřešek policistů, který nedosahuje intenzity trestného činu. Na policisty je v případě takového nepřiměřeného chování možno podat stížnost.

4) Měla jsem dlouho partnera, ale začal hodně pít a být agresivní. Našla jsem si proto před několika měsíci jiného. Můj bývalý se s tím ale nechce smířit. Pronásleduje mě a vyhrožuje mi, že mě zabije. Nechává mi v ubytovně na vrátnici pořád dopisy, kde popisuje, jak mě ubodá nebo jak nás v noci zapálí. Jednou jsem je vzala a šla s nimi na policii. Tam se mi ale vysmáli, že psaní dopisů není trestný čin a že s tím nebudou nic dělat. To budou čekat, až mě opravdu ubodá?

Není pravda, že by se takovým jednáním Vašeho bývalého partnera policie nemohla zabývat. Existuje trestný čin nebezpečného vyhrožování. Pokud Vám někdo vyhrožuje usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu, tohoto trestného činu se dopouští a policie by ho měla za to začít stíhat.

Pojďme spolu

ZVÍTĚZIT NAD NÁSILÍM

KAŽDÝ SUDÝ ČTVRTEK od 14:00 do 17:00

(nejbližší termíny: 9. 7., 23. 7., 30. 7.)

...se v organizaci Jako doma scházejí ženy, které mají osobní zkušenost s násilím a které si navzájem poskytují podporu, praktickou pomoc i zkušenosti. To vše nad dobrým jídlem a za pomoci relaxačních technik (malování, práce s korálky, pletení – nic není nutné umět, důležité je užít si pohodu!). Vítáme i nové nápady, zatím se nám rýsuje jízda na koních…

NAJDI I TY ODVAHU A PŘIJĎ MEZI NÁS.

JSME TU PRO TEBE, UŽ SE NEBUDEŠ MUSET SCHOVÁVAT.

Adresa: Jako doma,
Vinohradská 146,
Praha 3 – Flora

(metro A, tramvaje: 5, 10, 16, 11, 13, autobus: 136, 175)

Vše probíhá anonymně za přítomnosti žen, jež pracují v terénu a mají osobní zkušenost s násilím. Všechny služby jsou poskytované ZDARMA.
V případě zájmu stačí dorazit, pro více informací je možné obrátit se na Kristýnu:
kristyna.ciprova@jakodoma.org
+420 604 443 794

ANKETA

1) Jaký je podle tebe největší stereotyp o ženách bez domova?
2) Když se na ulici děje násilí ženě bez domova (někdo ji napadá, šikanuje apod.), jak se mají zachovat lidé, kteří to vidí?

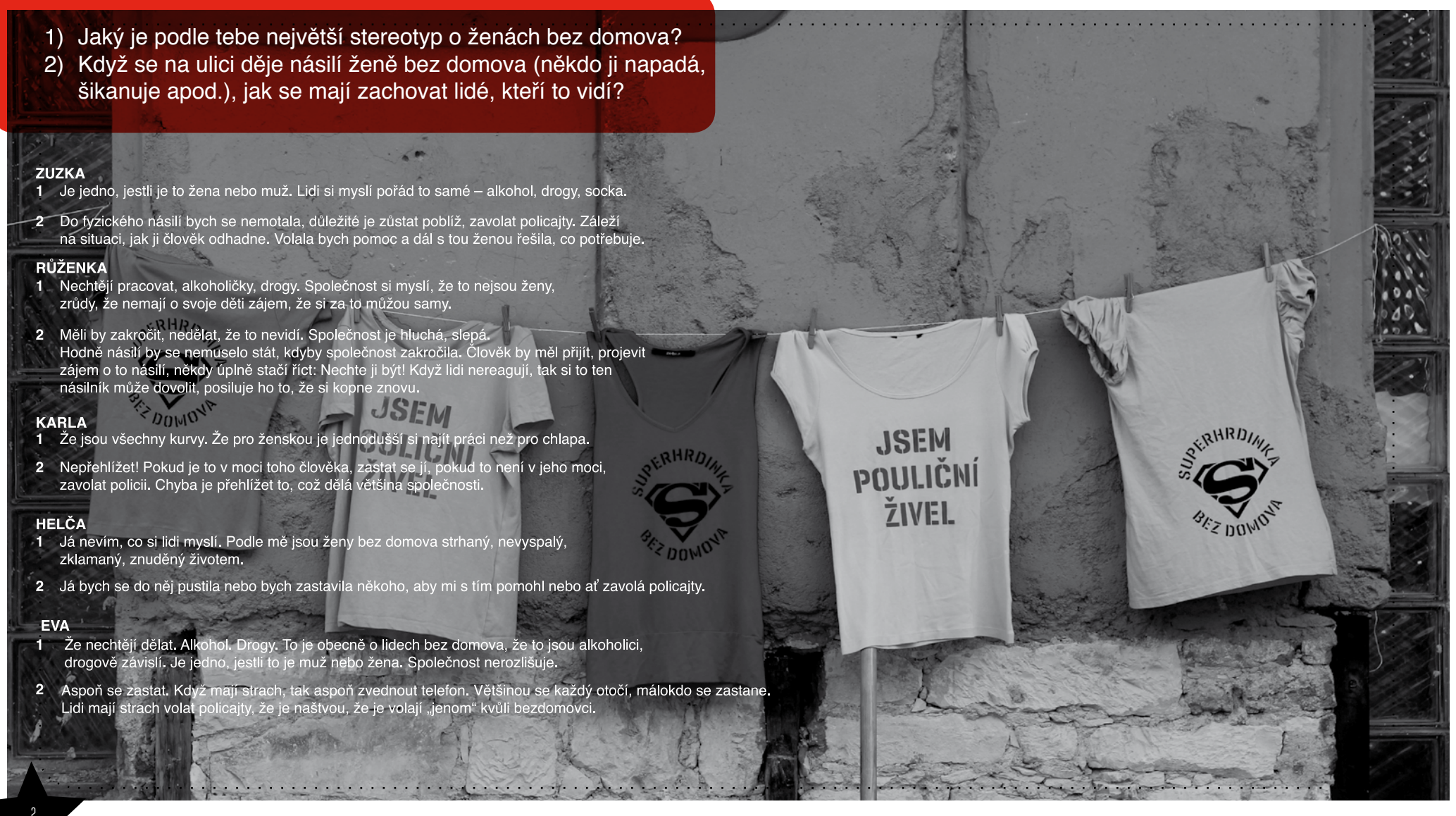

ZUZKA

1 Je jedno, jestli je to žena nebo muž. Lidi si myslí pořád to samé – alkohol, drogy, socka.

2 Do fyzického násilí bych se nemotala, důležité je zůstat poblíž, zavolat policajty. Záleží na situaci, jak ji člověk odhadne. Volala bych pomoc a dál s tou ženou řešila, co potřebuje.

RŮŽENKA

1 Nechtějí pracovat, alkoholičky, drogy. Společnost si myslí, že to nejsou ženy, zrůdy, že nemají o svoje děti zájem, že si za to můžou samy.

2 Měli by zakročit, nedělat, že to nevidí. Společnost je hluchá, slepá. Hodně násilí by se nemuselo stát, kdyby společnost zakročila. Člověk by měl přijít, projevit zájem o to násilí, někdy úplně stačí říct: Nechte ji být! Když lidi nereagují, tak si to ten násilník může dovolit, posiluje ho to, že si kopne znovu.

KARLA

1 Že jsou všechny kurvy. Že pro ženskou je jednodušší si najít práci než pro chlapa.

2 Nepřehlížet! Pokud je to v moci toho člověka, zastat se jí, pokud to není v jeho moci, zavolat policii. Chyba je přehlížet to, což dělá většina společnosti.

HELČA

1 Já nevím, co si lidi myslí. Podle mě jsou ženy bez domova strhaný, nevyspalý, zklamaný, znuděný životem.

2 Já bych se do něj pustila nebo bych zastavila někoho, aby mi s tím pomohl nebo ať zavolá policajty.

EVA

1 Že nechtějí dělat. Alkohol. Drogy. To je obecně o lidech bez domova, že to jsou alkoholici, drogově závislí. Je jedno, jestli to je muž nebo žena. Společnost nerozlišuje.

2 Aspoň se zastat. Když mají strach, tak aspoň zvednout telefon. Většinou se každý otočí, málokdo se zastane. Lidi mají strach volat policajty, že je naštvou, že je volají „jenom“ kvůli bezdomovci.

MĚSTSKÁ DŽUNGLE: Kde všude zažívají ženy bez domova násilí?

Žena bez domova zažívá násilí na každém kroku. Úplně největší násilí zažívají ženy na místech, kde byste to neočekávali a kde by se měly cítit bezpečně. Jsou to místa, kde přespávají: na různých chatičkách, v garážích, ve stanech, squattech či všelijakých kůlnách. Místo, jež by pro ně mělo být bezpečné a kde by se měly cítit alespoň trochu dobře, se pro některé stává místem utrpení. Tyto ženy často musí volit menší zlo, jen aby měly jakous takous střechu nad hlavou. Raději se nechají bít, sexuálně napadat a znásilňovat „doma" od svého přítele či druha, než aby tomu musely čelit kdekoli jinde, od více mužů najednou. Bývají napadány za malicherné věci. Chlapi se často napijí a pak si léčí pocit méněcennosti právě na těch nejslabších. Často to bývá za to, že není co kouřit, co pít, co jíst. Dost často také muži drží ženy „doma" násilím. Ty se musí starat o jídlo a vaření, úklid, hlídání obydlí, aby jim je vandalové a pobudové nerozbili či nevykradli. Ženám bývá sráženo sebevědomí, že jsou nuly, jenom bezdomovci, že jim nikdo nebude věřit, nikdo je nevyslechne, nikdo nepomůže. Někteří muži seberou i těch pár korun, co dostanou ženy od sociálního úřadu, a ve většině případů je propijí či utratí za drogy.

Další na řadě je násilí v sexbyznyse. Některé ženy jsou dohnány k tomu, aby se živily tímto způsobem, za cenu ponížení, jen aby si vydělaly peníze na jídlo, spaní nebo pro děti. Často si nemohou zákazníky vybírat a ne všichni se k nim chovají slušně. Někdy jsou dokonce do prostituce nuceny násilím svými partnery, aby je uživily.

O těchto ženách se většinou dlouhé měsíce či roky neví, neví se, co je na nich pácháno, co zažívají, a tak jim nelze řádně pomoci. Je to bezdomovectví skryté, a věřte, že takových žen, o nichž se neví, je po různých místech poschováváno mnoho. Mají strach se ukázat, promluvit či požádat o pomoc jak sociální pracovníky, tak třeba policii.

Násilí ale ženy zažívají i na denních centrech, při výdeji jídla na Armádě spásy či na Naději, na noclehárnách. Tady se většinou nejedná o viditelné násilí, jako je bití, ale spíš o psychické násilí a šikanu. Bývají předbíhány silnějšími jedinci, a to i ženami, a pod různými výhružkami obírány o tabák či dokonce o jídlo. Jsou často nuceny poslouchat různé nechutné a oplzlé sexuální narážky a výsměchy. A věřte mi, že je to strašně nepříjemné. Sexuální narážky a ponižování jsem si na začátku zažila také na vlastní kůži. Myslím si o sobě, že jsem psychicky silný člověk, ale jak to se mnou ze začátku zamávalo... Je krajně nepříjemné, když se taková věc odehrává v tak velkém kolektivu, a přece se vás nikdo nezastane, naopak si ještě další přihodí polínko a přitvrdí. I ženám s domovem se podobné situace stávají – na pracovišti, v tramvaji či obchodě. A moc dobře vědí, jak je nepříjemné, když jim cizí muži, často opilí, dělají sexuální návrhy. Tyto ženy se však ve většině případů mohou bránit.

Seberou se, jdou domů, do bezpečí, nahlásí to zaměstnavateli nebo na policii. Žena bez domova domů jít nemůže. Když si někde postěžuje či to nahlásí, většinou jí nikdo nevěří – bezdomovci jsou přece nedůvěryhodní lidé. Může si za to sama, neměla tam být, měla se chovat jinak nebo může být dokonce ráda, že si jí někdo všimne a zajímá se o ni, i když je bez domova. Často ale ženy nemají na hlášení a stížnosti psychické síly kvůli neustálému odmítání ze strany společnosti. Bojí se říci si o pomoc, o radu, neví kam a na koho se obrátit. Stydí se za své znásilnění a bití. Nechtějí se s modřinami po těle i v obličeji ukazovat mezi lidmi.

Další šikanu ženy bez domova zažívají od společnosti, od široké veřejnosti, např. v MHD. Lidé se po vás otáčejí s různými průpovídkami, dokonce i výhrůžkami, odsedají si od vás či volají policii. Dělají nemístné, dokonce nechutné poznámky na vaši zoufalou situaci.

V neposlední řadě zažívají šikanu a nepochopení od lidí, od kterých by měly spíše čekat pomoc. Jsou to např. policisté. Nejsou sice všichni stejně lhostejní, ale většina ano. Do nekonečna kontrolují ženám doklady, vyhazují je přes den z laviček a parků, kde odpočívají, v noci je budí a vyhazují z míst, kde přespávají, kontrolují jim obsah pet lahví, zda je v nich kokakola nebo víno, vyhazují je z vestibulů v obchodech, podchodech a nádraží, kam se chodí ukrývat před zimou a deštěm. To se však týká i mužů.

Šikanu ženy zažívají i v různých agenturách při hledání práce. Jakmile pracovník agentury zjistí, že jste bez domova, nabízí vám ve většině případů tu nejméně placenou práci, o kterou nemá nikdo jiný zájem. Nebo vám dokola nabízí práci na odpolední a noční směnu. Když jsem vysvětlovala, že tuhle práci vzít nemůžu, protože se před prací nemám kde vyspat a po odpolední se už nedostanu na noclehárnu a musela bych spát venku, bylo mi suše oznámeno, že to není jejich problém, a já jsem byla zaškatulkována jako špatně spolupracující jedinec. Při každé další návštěvě mi pak pracovnice oznámila, že pro mě nic vhodného nemá. Chtěla jsem tenkrát vzít i práci na stavbě, ale to mi zas řekla, že to je práce výhradně pro muže. Nereagovala ani na to, že jsem na stavbě v minulosti pracovala a tuto práci zvládám.

V poslední době jsem také zažila šikanu – nebo jak to nazvat – od sociálních pracovníků. Týká se to postižených klientů. Jako budoucí sociální pracovnice v terénu jsem se setkala se strašnou situací. Stará babička (64 let), hluchoněmá, o hůlce. Byl tu zásadní problém. Nechtěli ji ubytovat na noclehárně, že na to nejsou zařízení, že se s ní nedorozumí. V druhém případě zase tvrdili, že jde o její bezpečnost. Že když neslyší, nemůže reagovat na okolí a instrukce od personálu. Tak tedy bezpečí! Na moje upozornění, že venku je to pro paní mnohem, mnohem nebezpečnější, mně bylo odpovězeno jen pokrčením ramen a slovy, že si její bezpečí nevezme nikdo na triko. A už je to tady! Paní přišel důchod a druhý den už ji vezli do nemocnice. Nechci ani domýšlet, jak hodně ji zbili nebo jestli jen upadla. Po staré paní zbyla na lavičce jen vyrabovaná taška a opřená hůlka. Postupem času se z ní stane zlá, zapšklá stará dáma, která bude nadávat na vše a na každého, na celý svět. A já si myslím, že právem. A to v tom lepším případě. V druhém to může příště dopadnout katastrofálně. Žádné příště už totiž nastat nemusí. Příště to nemusí přežít.

Eva

SEBEOBRANA NEMUSÍ BÝT JEN FYZICKÁ ANEB

JAK SE BRÁNIT BEZ PĚSTÍ

A TADY PÁR NÁPADŮ A PRAKTICKÝCH RAD:

NEPODCEŇUJTE TÓN, HLASITOST I ŘEČ TĚLA!

POKUD NĚCO MYSLÍTE VÁŽNĚ, TVAŘTE SE A ŘÍKEJTE TO VÁŽNĚ. NEBOJTE SE MLUVIT NAHLAS – DÁVÁTE TÍM NAJEVO, ŽE TO MYSLÍTE VÁŽNĚ, AGRESORA TO MŮŽE ZASTRAŠIT NEBO PŘILÁKÁTE POZORNOST OSTATNÍCH.

POJMENUJTE, CO SE DĚJE.

MÁŠ OPLZLÉ POZNÁMKY.
NADÁVÁŠ MI.
OSAHÁVÁŠ MĚ.

POJMENOVÁNÍ POMÁHÁ VYTYČIT SI HRANICE. ZBAVUJE VÁS TO VINY. V PODSTATĚ SE NA POUHÉ KONSTATOVÁNÍ NEDÁ NIC ŘÍCT.

ŘEKNĚTE, CO CHCETE, ABY SE STALO.

NECH TOHO!
PŘESTAŇ MI NADÁVAT.
OKAMŽITĚ NA MĚ PŘESTAŇ SAHAT.

MYSLETE NA TO, ŽE JDE O VÁS! NEMYSLETE NA TO, JESTLI SE DRUHÝ URAZÍ, TO ON VÁS NAPADÁ, VY SE MUSÍTE BRÁNIT, I KDYŽ NA TO TŘEBA NEJSTE ZVYKLÁ.

DOBRÁ JE I METODA „ZASEKLÉ DESKY"

POŘÁD OPAKUJTE SVŮJ POKYN.
NECH TOHO! ŘÍKÁM TI NECH TOHO!
BĚŽ PRYČ. OKAMŽITĚ ODEJDI!
NE. PROSTĚ NE.
TÍMTO SE VYHNETE NESMYSLNÉMU A MANIPULATIVNÍMU ROZHOVORU.
NEMUSÍTE VYMÝŠLET ODPOVĚDI A MŮŽETE SE SOUSTŘEDIT NA DALŠÍ KROKY (TŘEBA JAK BEZPEČNĚ ODEJÍT, JAK PŘIVOLAT POMOC APOD.)

SAMOZŘEJMĚ SE HODÍ I VĚDĚT, KDY A JAK KOPNOUT DO KOULÍ, VRAZIT PRSTY DO OČÍ NEBO KAM DÁT PĚSTÍ. O TOM SE DOZVÍTE PŘÍŠTĚ.

křížovka Bezdomoviny

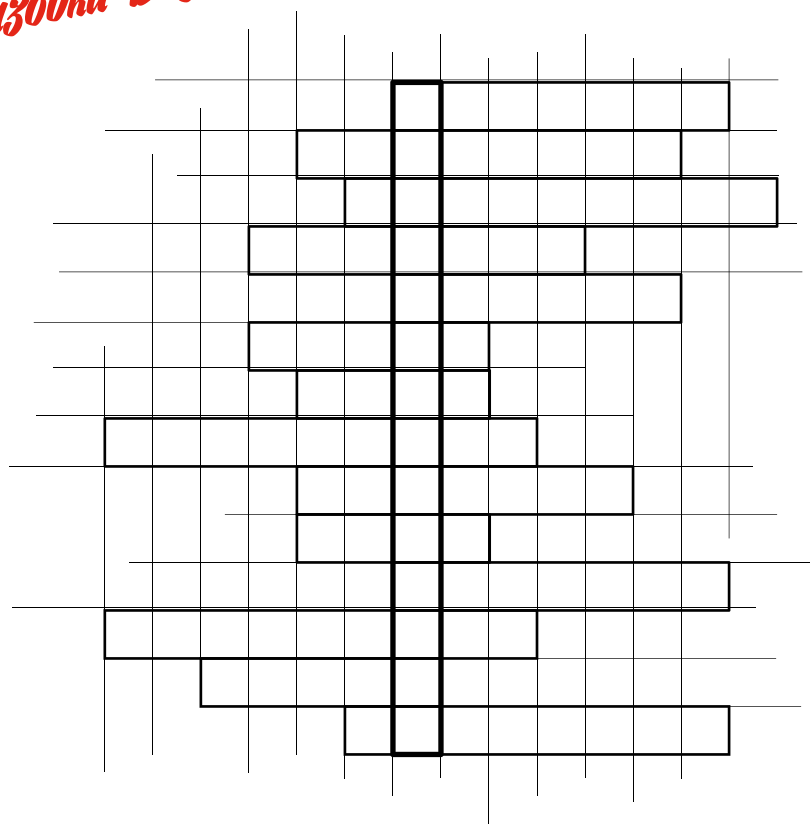

Ve svém životě buď v roli …
(citát podle Nory Ephron, americké režisérky a scénáristky)

pomyslná čára mezi dvěma státy
piko neboli droga vyráběná z léků proti kašli
zbavení se dluhů
benga čili fízlové
organizace, která nabízí služby pro lidi bez domova a sídlí v Praze u Bulhara
peníze od státu pro lidi v nouzi
přechodné ubytování pro ženy bez domova
vážné onemocnění jater, má typ A, B a C
zabavení majetku dlužníkům
nejlevnější způsob, jak cestovat autem
krátkodobá nárazová práce
zdravotní a sociální …
opuštěný dům, který obsadili lidé k bydlení
nikotinové hřebíky do rakve neboli žvára

FOTOREPORTÁŽ
MDŽ 2015: VZPOMÍNKA NA ZEMŘELÉ ŽENY BEZ DOMOVA

Považujeme za důležité pokračovat v tradici Mezinárodního dne žen a upozorňovat na nespravedlnosti, které v současné společnosti ženy zažívají.
V předvečer MDŽ jsme se sešli na Kampě, abychom vzpomínali na ženy bez domova, kamarádky ulice, kamarádky z azylových domů a ubytoven. Ženy z Jako doma připravily se sochařkou Kristýnou Kužvartovou společnou instalaci. Prchavý, pomíjivý obrys ženy na lavičce s botami a batohem je připomínkou neviditelnosti a zranitelnosti žen bez domova, jež mají omezený přístup ke zdravotní péči, ve velké míře se setkávají s násilím a i z těchto důvodů dříve umírají. Život sochy už pominul, my však nepřestáváme upozorňovat na problematiku ženského bezdomovectví.

INTERVENČNÍ CENTRUM PRAHA

Intervenční centrum je jedním ze středisek Centra sociálních služeb Praha (CSSP) a jeho posláním je pomoc a podpora osobám ohroženým domácím násilím.

Intervenční centrum poskytuje:

- osobní i telefonické konzultace
- sociálněprávní, právní či psychologické poradenství
- komplexní informační servis o možnostech řešení domácího násilí
- zprostředkování návazných a dalších služeb, jež jsou důležité pro zvládnutí problému

Dále Intervenční centrum Praha nabízí program Viola, určený osobám, které mají konfliktní vztahy s blízkými, nezvládají vlastní agresi, byly vykázány ze společného obydlí.

Program Viola poskytuje:

- poradenství
- psychoterapii (pro jednotlivce i páry)

Veškeré služby Intervenčního centra Praha jsou bezplatné a můžete je využít i anonymně.

CSSP – INTERVENČNÍ CENTRUM PRAHA
Chelčického 39, 130 00 Praha 3

tel.: 281 911 883, 734 510 292
e-mail: icpraha@csspraha.cz, viola@csspraha.cz

www.intervencnicentrum.cz, www.csspraha.cz

Bezdomoviny vydává Jako doma – Homelike, o. p. s., 2015
Kontakt: www.jakodoma.org, info@jakodoma.org
Do novin přispěly:
Gabka a Marta za ASLIDO, Eva, Jitka, Kristýna, Lenka a Zuzka za Jako doma, In Iustitia a Intervenční centrum
Grafiku a ilustrace udělala: Jitka Pročková
Texty přečetla a chyby opravila: Kristina Karasová
Náklad: 1000 výtisků

Projekt podpořila Nadace Open Society Fund Praha z programu Dejme (že)nám šanci, který je financován z Norských fondů.